Nuorten Osasto

Minkä nuorena oppii, sen vanhana taitaa

WEST BERKELEY, CAL.

Tervehdys täältä Berkeleystä teille, nuoret toverini!

Eletään sitä täälläkin. Osastossa on toiminta ollut vilkasta. Eteenpäin mennään hiljaa, mutta varmasti.

Näytelmäseura on esittänyt monta hyvää kappaletta viime aikoina. Niinpä nytkin taas saamme nähdä hyvän kappaleen näyttämöllämme. Sen nimi on: "Henkensä uhalla" ja tullaan se näyttelemään 10 p. kesäkuuta. Itse on koskaan ollut tilaisuudessa näkemään mainittua kappaletta, mutta kaikkialla, missä se on näytetty, on se saanut mitä parhaimmat arvostelut osakseen, olisi toivottavaa, että yleisö saapuisi sitä katsomaan sankoin joukoin.

Kenttäjuhlaamme ei myöskään saa unhoittaa, joka vietetään 18 p. kesäkuuta vaihtelevalla ohjelmalla East Shore puistossa.

Luonto on täällä nyt loistavimmassa juhlapuvussaan. Aurinko paistaa niin lämpimän herttaisesti. Se ikäänkuin kutsuu ulos nauttimaan valosta ja lämmöstä. Eihän tuo luonnon jumalatar tiedä, että me työläistyttäret ja nuorukaiset olemme vankeja, jotka elämme vankilan muurien ulkopuolella. Meidän julma, sydämetön vangitsijamme on kapitalismi, joka aina yhä kiristää kahleitamme.

Mutta nuoret elämänintoiset, taistelutarmoiset siskoni ja veljeni, kuinka kauan tyydymme me kantamaan näitä kahleita? Meidän vallassammehan on niiden murskaaminen, jos vaan liitymme yhteistoimintaan. Onhan työläisnuorisollakin sydän, joka sykkii kaikelle kauniille ja etenkin aatteille. Ajatelkaahan onko mitään muuta aatetta maailmassa, jonka edestä kannattaisi taistella nuoruuden innolla kuin on aate, joka tahtoo vapauttaa sorretun kansan kahleistaan. Todellakin työväenluokka, joka vuosisatoja on maannut pimeydenyössä, on kärsinyt ja rukoillut, tarvitsee valoa ja vapautta.

Se tarvitsee vapauttajikseen nuoria voimia innokkaaseen, itseään säästämättömään taistelukaartiin, jossa naiset ja miehet käsikädessä taistelevat. Siihen kaartiin olisi mielestäni meidän jokaisen pyrittävä ja myöskin taisteltava voimiemme mukaan.

Olen hyvin suruissani siitä, etteivät nuoret enemmän kirjoita tähän nuorten osastoon, mutta ehkäpä toiset niinkuin minäkin, kammoksuvat sitä Selma-tädin roskakoria. Olkaa huoletta, jos yksi menee sinne, niin toinen varmasti tulee lehteen. (Kaikki asialliset ja viipittömät kirjeet, vaikkapa ne ovat heikomminkin kirjoitettuja kielellisen asunsa puolesta, laitetaan lehteen. Älköön siis kukaan pelätkö kirjoittaa, silloin kun kirjoittajalla ei ole muuta kuin vilpitön tarkoitus yhteishyvän edistämiseksi. Mutta siinä tapauksessa — painakaa tämä mieleenne — **siinä tapauksessa, jos kirjeet sisältävät ilkeämielisiä viittailuja, nimityksiä ja parjauksia, menevät ne armotta roskakoriin.** — Selma-täti.)

Lopuksi kysyn, tietääkö Selma-täti mitään halpaa ja hyvää lääkettä, jonka avulla nämä meidän miehet saisi käyttämään vähän sivistyneempää puhetapaa. Vaikka en ole saanutkaan mitään kristillis-siveellistä kasvatusta, niin siitä huolimatta jouduin pyhän suuttumuksen valtaan, kuullessani heidän urheita juttujaan.

SIRKKU.

Paras lääke, vaikka ei se olekaan kovin halpa, on sivistys, itsekasvatus. Se kysyy työtä, ajatusta ja tahdonlujuutta.

Meidän kannaltamme katsottuna on kylläkin sivistys hieman erilaista kuin porvarillissivistys. Meidän sivistyksemme on todellisempaa, jota ei muutama paikalleen sanottu kirosana voi pilata. Riippuu siitä minkäluonteisia nuo "urheilujutut" ovat, josko juttuilijat kaipaavat lääkettä. Jos ne ovat sitä lajia, että ne tylsyttävät järkeä, ottavat jonkun muun paremman tilan ja siten heikentävät ja hidasuttavat työväenluokan kohoamista ja edistystä, niin siinä tapauksessa olisi parannus kipeästi tarpeen. — Selma-täti.

Eiväthän perhepalvelijat voi järjestyä!

Miksikä ei? Sehän nyt on ihme ja kumma. Ovatpa ne jo Tanskassakin järjestyneet (ja Suomessa.—Toim.). Olen kuullut monen sanovan, että kyllä se on vallan turhaa hommaa; eikä siinä yksin mitään voi. Niin, enhän minä yksin ole palvelija. Meitä on paljon ja kun kerran muilla aloilla on kyetty järjestymään, niin on meidän se aivan helppo tehdä, jos kaikin yhdymme yhteen unioon.

Vaan kun se kotityö on niin hullunkurista ja monimutkaista, niin siinä täytyy pakosta tehdä yhtenä päivänä enempi kuin toisena eikä siinä sovi jättää kaikenmoisia töitä kesken, kuten tehtaissa, niin meidän täytyy määrätä kuinka monta tuntia viikossa kuluu työntekoon ja jos talossa on enempi työtä kuin yksi palvelija voi tehdä määrätyllä ajalla eikä kuitenkaan kannata pitää kahta palvelijaa, niin mikä estäisi emännän vähän auttamasta palvelijaa, eli auttaisi itseään, että palvelija voisi rauhassa tehdä työtänsä, niin auttaisi sekin jo paljon. Sillä niinkuin tiedämme on paljon sellaisia emäntiä, jotka ovat aina huolissaan siitä ettei vaan palvelijalta työ loppuisi kesken ja sillä tavalla monen monta kertaa laitetaan tekemään niin olemattomia töitä, jotka saisivat ijän päivän olla tekemättä ja sellaista turhaa passaamista ja juoksemista noita rappusia ylös ja alas sata kertaa päivässä.

Ja sitten se ammattitaitoisuus. Minun mielipiteeni on se, että jos me nyt laitettaisiin jonkinlainen palvelijain klubi, jossa toiset toisiaan opettaisivat, niin miksikäs se ei olisi hyvä, mutta mitenkä paljon se nyt meitä auttaisi, niin kauan kuin meidän työpäivämme on määräämättömän pitkä. Kun on koko päivän tehnyt työtä kuin miuli ja sitten menee klubiin, niin ei ole enään mitään halua tehdä ja oppia. Ja kun ei sitten vielä pääse ulos kuin kerran eli kahdesti viikossa, kun pitää herrasväen lapsia hoitaa vielä sen lisäksi kun on tehnyt kaikki muut työt, kun väki menee ulos.

Ja useinkin vasta-alkavalta palvelijalta vaaditaan paljon enempi työtä kuin oppineelta, ainakin minun kanssani on niin käynyt ja koska ei vasta-alkavalle koskaan makseta samaa palkkaa kuin täysin oppineelle, eikä sitä koskaan voida vaatia, niin silloin emäntä voipi katsoa ja opettaa palvelijaa. (Usea palvelija joutuu olemaan vasta-alkavana kaiken aikaa kun hän palvelee siitä syystä, että ei voi koskaan saada sellaista paikkaa, missä saisi monipuolista opetusta tai edes minkäänlaista opetusta ja niinollen ei hän voi saada minkäänlaisia todistuksia tai suosituksia, joiden avulla voisi käydä täydestä. — Toim.)

Mutta päivän pituuden me voimme määrätä kaikille yhtä pitkäksi, niin se minun mielestäni olisi ensimäinen tehtävä ja sitten vasta perustamaan koulujamme ja sen jälkeen kun me opimme niin nousee myöskin palkkamme ja tottuneempien palvelijain olisi otettava huolta vasta-alkavista ja käydä niiden paikoissa katsomassa ettei heitä saada ylellisesti nylkeä. (Siihen tehtävään tarvitaan voimakas palvelijattarien järjestö, ja mitä pikemmin palvelijattaret järjestyvät, sitä parempi se on heille. — Toim.)

Ja sitten vielä on hyvin yleistä, että jos talon väki tietää, että tyttö aikoo lähteä ulos, niin he tulevat silloin puoli tuntia myöhemmin syömään ja syövät aina tavallista kauvemmin ja sunnuntaina kun palvelija pääsee ulos, niin silloin syödään päivällinen noin kahden tai kolmen aikaaniltapäivällä vaikka muina päivinä se syödään kello kaksi. Joista, niin miksikäs ei sitten myöskin sunnuntaina? Siksi kai, että tytöllä olisi silloin liian paljon vapaata aikaa. Sitä pitää piinata kuin matoa.

Ja palvelijat eivät sittenkään vielä välitä ajatella semaansa sen pitemmälle kuin tuumitaan vaan, että en ole tässä paikassa kauan, muutan paikkaa. Ikäänkuin asia siitä tulisi sen valkoisemmaksi.

Ja lopuksi vielä sana niille naimisissa oleville naisille, ei sentähden etteivätkö he enään saisi mennä palvelemaan; se on nykyinen yhteiskunta, joka sen pakottaa tekemään. Mutta heidän pitäisi olla vähän varovaisempia. Ensikisi'in he panevat kaikki voimansa liikkeelle, että saisivat muka kiitokset, tuumaten, että en minä kuitenkaan tässä kauan ole, kun mieheni saa työn, niin silloin taas kokoan voimiani takaisin. Ja siten kun on kuukauden tai kaksi ollut paikassa, niin sitten sanoo, etta "kyllä se akka sitten teetti; minä olen nyt niin kaikki etten enää jaksa."

Mutta meidän tyttöjen on jaksettava määräämättömät ajat, sillä "akat" tahtovat ottaa yhdestä palvelijasta ylos yhtä paljon kuin toisestakin. Minä olen sitä mieltä, että sellaisilla naisilla, jotka ovat monta vuotta palvelleet ja sitten menneet naimisiin ja vähän aikaa naimisissa ollaan menevät taas palvelukseen, olisi hyvä tilaisuus opettaa niitä sellaisia palveluspaikkoja sellaiseksi, että niissä kykenisi vielä joku toinenkin palvelemaan. (Keskinäisen keskustelun ja kasvatuksen kautta voivat palvelijat jonkun verran keskenään tätä tällaista vahingollista kilpailua vähentää, mutta ennenkuin palvelijattaret voivat pitää kurissa edes jossakin määrin työnantajansa ja samalla myöskin kaikenkieliset ja mieliset oman ammatinsa jäsenet, tulee heillä olla voimakas järjestö tätä kuria ylläpitämässä. Ainoastaan järjestön avulla voidaan lyhentää työpäivät ja hillitä muutamien palvelijattarien liiallinen työnhalu. Ja vihdoin, niin ainakin toivon, tulee tämä palvelijatarkysymys niin paljon huomioon otetuksi, että palvelijattarienkin työpäivänpituus ja työsuhteet tulevat valtioiden lakisäädöksissä määritellyiksi. — Toim.

Minä toivoisin että toisetkin kirjoittaisivat enempi mielipiteitään tästä asiasta. Ei tämä kuitenkaan ole kaikkien mielenmukainen. Ja sitävartenhan tämä lehti on, että saadaan asioita selville.

Toivon hauskaa kesää kaikille Toveritaren lukijoille!

Toveruudella

J—Y MÄKI.

POJAN HAVAINTOJA KAUPUNKIMATKALLA.

Kävin erään kerran eräässä lännen isoimmassa kaupungissa. Kun se on harvinaista, että minä olen kaupungissa, niin päätin käyttää tätä tilaisuutta hyväkseni, menemällä teatteriin. Teaterissa hyvin harjoittuneet näyttelijät ja suloiset näyttelijättäret huvittivat minua aikalailla hyvin opituilla tempuillaan. Vaikka olinkin aikalailla huvitettu, en kuitenkaan voinut olla ajattelematta, että ovatko näyttelijät todellisuudessa niin iloisia ja suloisia kuin ovat näyttämöllä.

Näin miettiessäni tulin siihen johtopäätökseen, että heidän elämänsä todellisuudessa ei ole näin iloa uhkuvaa. Eivätkö he ole riistojärjestelmän orjia ja orjattaria samoin kuin mekin? Heidän elämänsä on yhtä samaa taistelua olemassaolostaan kuin meidänkin. Tällaiseen päätökseen tulin tämän suhteen.

Huomiotani kiinnitti myöskin kaupungissa ilmoitukset, että "This House for Sale" eli "This House for Rent" ja eräässä paikassa oli ilmoitus, että "Girls Wanted to Operate Power Machinery". (Halutaan tyttöjä käyttämään voimakoneita.)

Edellisistä ilmotuksista voi huomata, että asuinhuoneita olisi kyllä olemassa ja hyviä, mutta missä on syy, että ne joutuvat olemaan tyhjinä? Eikö ole ihmisiä täyttämään noita taloja? Syy ei ole se, sillä huomaa, ne ovat ainoastaan myytävänä tai **vuokrattavana.** Tämä merkitsee, että tulee olla rahaa, saadakseen asua niissä. Jos ei ole rahaa, ei saa asuakaan oikeissa huoneissa. Nämä huoneet kuuluvat jolleki yläluokkalaiselle ja hän antaa niiden seisoa tyhjänä ennenkui antaa ihmisten niissä vapaasti asua, taikka kohtuullisille ehdoilla. Sillä ne ovat voittoja varten, eikä ihmisten hyödyllisyyttä varten, jos ei ihmisellä ole rahaa, niin ei myöskään ole oikeutta asua ihmisasunnoissa, vaan täytyy tyytyä vaan hajanaisiin hökkeleihin.

Ja entäs se jälkimäinen ilmoitus, Täytyykö miesten puutteessa ottaa tyttöjä koneita käyttämään? En oikein usko, että se on syynä, sillä ei siinä kaupungissa näy mitään niin paljon kuin joutilaita miehiä, jotka olisivat työtä vailla. Syy on syvemmällä. Syynä tähän on riistäjäluokan voitonhimo. Heidän täytyisi maksaa miehille enemmän palkkaa, mutta he voivat saada tyttöjä tekemään saman työn yhtähyvin kuin miehetkin, melkein nälkäpalkoilla.

Ylläolevanlaista nurinkurisuutta on olemassa paljon tässä yhteiskunnassa ja sitä ei voi poistaa muuten kuin köyhälistön järjestymisellä ja siinä on taisteltava tiedon aseilla.

POIKA.

Hauska yö

(Jatk.)

"Niin, syynä on veneeriset tautimme. Tiedän sen, että me 'ilo-tytöt' olemme veneeristen tautien pilaamia, ja jokainen mies, joka kanssamme on, ehdottomasti perii meiltä taudin basillin. Olette kai tutustuneet niin paljon lääketieteeseen, että tiedätte, että venerinen tauti on parantumaton silloin, jos mies tuntee sen seuraukset kipuna itsessään. Sitä ei voi kukan lääkäri tyyten parantaa. Vaan pysyy se miehen sielua ja ruumista kuolettavana koko ijän. Muuten voin sanoa, että aniharva teistä miehistä ei ole sairastanut tippuria. Sehän on parantumaton."

"Juuri siksi kun tiedän sen parantumattomaksi, kieltäydyn minä kanssanne tulemasta."

"Te kun ihailette minussa sielun arvoja, niin miksi ette halua viettää kanssani yötä. Sielujen kosketus on minulle huokeampaa kuin ruumiiden kosketus. Ette suinkaan pelkää, että sielujen kosketus alheuttaa veneeristä tautia?"

"Sukupuolisesti puhuen, minä en eroita sielua ruumiista. Silloin, kun olen naisen kanssa ruumiillisessa kosketuksessa, yhtyivät myöskin sielut. Mutta porttola-filosofia välttämättömyyden pakosta perustuu vaan ruumiin kylmiin kosketuksiin, joista sielu kärsii."

"Aivan oikein, mutta sehän ei estä meitä viettämästä 'hauskaa yötä' ilman kylmiä kosketuksia."

"Hauska yö" — se olisi rahalla ostettava. Se ei sovi."

"Rahalla ovat kaikki ne tuhannet toiset kanssani öitä viettäneet. Mutta nyt on niin kylmä ja väsyttääkin. — Ihmisilhaa on liian paljon markkinoilla, joten menekki on huono. Suostun tulemaan kanssanne ilman maksua, kun ostatte vaan huoneen! — Sen te teette säälistä."

"Olkoon menneeksi. Mutta sillä ehdolla, että mitään kosketuksia ei saa tapahtua", sanoi poika.

"Mainiot ehdot minulle," vastasi tyttö.

(Jatk.)